

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupen JUDr. Michalem Vejlupekem, advokátem se sídlem Pařížská 6, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 6. 6. 2011, čj. 5239/11-1500-505085, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 3. 2013, čj. 15 Af 7/2013 – 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobci byl platebním výměrem Finančního úřadu v Ústí nad Labem ze dne 3. 12. 2010, čj. 246059/10/214912507444, sdělen předpis penále za prodlení s úhradou daňové povinnosti na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období II. čtvrtletí 1993. Proti platebnímu výměru se žalobce odvolal. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím odvolání zamítl a platební výměr potvrdil (*pozn.: O odvolání původně rozhodovalo Finanční ředitelství v Ústí nad Labem, které však bylo ke dni 31. 12. 2012 zrušeno zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky. Jeho působnost přešla na Odvolací finanční ředitelství, přičemž dle § 20 odst. 2 zákona č. 456/2011 Sb. platí, že jsou-li v rozhodnutích vydaných při správě daní uvedeny územní finanční orgány, zde tedy Finanční ředitelství v Ústí nad Labem, rozumí se jimi orgány finanční správy příslušné dle zákona č. 456/2011 Sb., v tomto případě tedy Odvolací finanční ředitelství*).

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž uvedl, že napadené rozhodnutí mu bylo řádně doručeno až dne 5. 12. 2012, kdy jej jeho zástupce převzal ze spisu.

[3] Krajský soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro opožděnost. Uvedl, že rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno náhradním způsobem („fikcí“) již dne 17. 6. 2011. Skutečnost, že se v době od 7. 6. 2011 do 17. 6. 2011, kdy byla zásilka uložena na poště a připravena k vyzvednutí, nezdržoval na adrese svého bydliště, není rozhodující. Dle § 47 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, nastávají účinky doručení i tehdy, když se adresát nedozvěděl o obsahu doručované zásilky. Účinky fikce doručení písemnosti lze zvrátit pouze využitím institutu neúčinnosti doručení. Žalobce však této možnosti nevyužil a nepožádal o vyslovení neúčinnosti doručení, nebo o navrácení lhůty v předešlý stav. Krajský soud shrnul, že žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 17. 6. 2011, lhůta pro podání žaloby uplynula dne 17. 8. 2011. Žaloba byla podána až dne 9. 1. 2013.

II.

Argumenty obsažené v kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti usnesení krajského soudu včasnou kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že rozhodnutí žalovaného mu nebylo řádně oznámeno, neboť již v roce 2010 založil do správního spisu plnou moc udělenou advokátovi. Dle § 41 odst. 1 daňového řádu mělo být rozhodnutí žalovaného doručeno zástupci stěžovatele, což se nestalo. Tento nedostatek přitom brání rozhodnutí o žalobě, nelze z tohoto důvodu žalobu odmítnout pro opožděnost (rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2004, čj. 2 As 27/2004 – 78). Stěžovatel dále namítá nezákonnost rozhodnutí žalovaného, neboť právo vymáhat daňový nedoplatek je promlčeno. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení a dále aby zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 26. 4. 2013 navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Uvedl, že v roce 2010 eviduje správce daně ve svém spise pouze speciální plnou moc ve prospěch JUDr. Michala Vejlupka „*ke všem úkonům v rámci zastupování v daňovém řízení před Finančním úřadem v Ústí nad Labem ve věci čj. 229379/10/214941507591*“. Uvedené číslo jednací se vztahuje k exekučnímu příkazu na srážku ze mzdy či jiného příjmu ze dne 12. 11. 2010. Tato plná moc neopravňuje JUDr. Vejlupka zastupovat stěžovatele ve věci předpisu penále na daň z přidané hodnoty.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud předesílá, že usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby lze napadnout jen z důvodu nezákonnosti tohoto rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., viz např. rozsudek ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004 - 98, všechna zde cit. rozhodnutí jsou přístupná na www.nssoud.cz]. Nezákonnost rozhodnutí může spočívat též v chybném posouzení toho, zda byl dán důvod pro odmítnutí žaloby (viz rozsudek NSS ze dne 6. 12. 2005, čj. 6 As 4/2004 – 53). V dané věci jde o posouzení otázky, zda stěžovatel podal žalobu včas.

pokračování

[8] V žalobě stěžovatel namítal, že doručení rozhodnutí žalovaného, k němuž mělo dojít v červnu 2011, je neúčinné, neboť se nezdržoval na doručovací adrese. S touto argumentací se krajský soud vypořádal ve svém usnesení. Stěžovatel v tomto směru zákonnost úvahy krajského soudu nezpochybňuje. V kasační stížnosti nově poukázal na jinou skutečnost, jejímž důsledkem má být neúčinnost doručení rozhodnutí žalovaného v červnu 2011 stěžovateli. Stěžovatel tvrdí, že byl v řízení zastoupen, a proto mělo být rozhodnutí žalovaného doručeno jeho zástupci, nikoliv osobně stěžovateli.

[9] Zdejší soud nejprve zvažoval, zda je tato nová argumentace obsažená poprvé až v kasační stížnosti přípustná, a to s ohledem na § 104 odst. 4 s. ř. s. Dospěl k závěru, že tomu tak je. Včasnost žaloby, odvíjející se od okamžiku řádného doručení žalobou napadeného rozhodnutí žalobci, je jednou z podmínek řízení, kterou je krajský soud povinen zkoumat z úřední povinnosti [§ 103 o. s. ř. užitý na základě § 64 s. ř. s.; viz nález ze dne 29. 3. 2001, sp. zn. III. ÚS 138/2000 (N 53/21 SbNU 451)]. Byl to právě krajský soud, kdo poprvé učinil skutková zjištění týkající se účinnosti doručení rozhodnutí žalovaného stěžovateli v červnu 2011. Je proto třeba připustit, aby stěžovatel mohl cestou kasační stížnosti zpochybnit správnost závěru krajského soudu o opožděnosti žaloby, a to i z pohledu otázek stěžovatelem dosud neuplatněných.

[10] K právě řečenému lze doplnit, že není povinností žalobce, aby v řízení o žalobě detailně a vyčerpávajícím způsobem argumentoval k otázce, kdy mu bylo rozhodnutí účinně doručeno. Z § 71 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. plyne, že žalobce je povinen pouze uvést den doručení rozhodnutí žalobci, což učinil, a zformulovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Žalobní bod musí mířit proti zákonnosti výroku, nikoliv na otázky týkající se řádnosti doručení rozhodnutí žalovaného. Ty jsou podstatné toliko pro posouzení jedné z podmínek řízení, ne však zákonnosti rozhodnutí žalovaného. Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. navazuje právě na § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Jeho smyslem je zabránit tomu, aby v řízení o kasační stížnosti nebyly uplatňovány kasační námitky, které nebyly řádně a včas uplatněny jako žalobní body v řízení před krajským soudem, ačkoliv tomu nic nebránilo. Nelze-li na tvrzení o neúčinnosti doručení rozhodnutí žalovaného stěžovateli hledět jako na žalobní bod, není možné na něj vztáhnout ani omezení upravené § 104 odst. 4 s. ř. s.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti vágně tvrdí, že v roce 2010 předložil žalovanému plnou moc prokazující oprávnění třetí osoby (patrně JUDr. Vejlučka) zastupovat stěžovatele v tomto řízení. Z obsahu správního spisu nicméně plyne, že generální, neomezená plná moc ve prospěch JUDr. Vejlučka byla Finančnímu úřadu v Ústí nad Labem předložena dne 1. 10. 2009. Tato plná moc se výslovně vztahovala i na věc nedoplatku na dani z přidané hodnoty za rok 1993. Dne 11. 12. 2009 bylo finančnímu úřadu doručeno oznámení JUDr. Vejlučka o ukončení zastoupení stěžovatele ve veškerých věcech před Finančním úřadem v Ústí nad Labem. Dne 11. 1. 2011 doručil stěžovatel finančnímu úřadu odvolání proti platebnímu výměru, jímž mu bylo sděleno předepsání penále. Odvolání podepsal osobně stěžovatel, není z něho patrné, že by byl v řízení o odvolání kýmkoliv zastoupen. Rozhodnutí o odvolání bylo doručeno přímo stěžovateli.

[12] Ze spisu dále vyplývá, že dne 9. 12. 2010 byla finančnímu úřadu doručena „speciální plná moc“ udělená stěžovatelem JUDr. Vejlučkovi, a to ke všem úkonům v rámci zastupování v daňovém řízení před Finančním úřadem v Ústí nad Labem ve věci čj. 229379/10/214941507591. Z textu plné moci jasně vyplývá, že plná moc je omezena pouze na řízení vedené pod zmíněným číslem jednacím, jehož pomocí je identifikován exekuční příkaz ze dne 12. 11. 2010.

[13] Z § 41 odst. 1 daňového řádu vyplývá, že pokud je daňový subjekt zastoupen, doručují se písemnosti pouze zástupci, a to v rozsahu jeho oprávnění k zastupování. Z obsahu správního spisu se nicméně podává, že počínaje 11. 12. 2009 nebyl stěžovatel v daňovém řízení zastoupen, a to ani JUDr. Vejlupekem, ani jinou osobou. Plná moc doručená finančnímu úřadu dne 9. 12. 2010 (viz předchozí bod) se nevztahuje na řízení ve věci penále za prodlení úhrady daně z přidané hodnoty za zdaňovací období II. čtvrtletí 1993.

[14] Žalovaný tedy zcela správně doručoval své rozhodnutí stěžovateli osobně. Doručením rozhodnutí stěžovateli lze rozhodnutí považovat za řádně oznámené. Námitka je nedůvodná.

[15] Námitkou proti zákonnosti rozhodnutí žalovaného se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat. Předmětem přezkumu totiž nebylo meritorní rozhodnutí krajského soudu, nýbrž rozhodnutí procesní, jímž sice bylo řízení ukončeno, ovšem z procesních důvodů (viz rozsudek NSS ze dne 5. 1. 2006, čj. 2 As 45/2005 – 65).

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Neshledal přitom žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez návrhu (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[17] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto řízení žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu